

TENGLER GERGELY

Gyógyulásommosállúgyhog

Halkan halfarkas vadászik,
körülveszi víz, éjszaka.
Hal kend, hal herkás, vad ázik,
körülveszi vér, éh szaga.

Mocsárra kontár famatrac,
ágyba süppedés, még hosszú az út.
Most ára kántor fémlélegzet,
agyba süpped és, meg, hossz híz.

Csak a kavargó pára, mászik,
körülveszi ember, éjszaka.
Csüng a kevergő pora, máz sík,
körülveszi jámbor, éh szava.

Kamillagőzre őrző arctükröm,
növénybe süppedés, éghosszú az út.
Csillag, őzre körző harctakaróm,
nő vényben süpped, és égi hosszú híz.

TENGLER GERGELY

Ősz

Huzatra tárt ablakok, mosnak illattal falakat,
Évszakforgató ék kellék, színekre íz fénylakat.
Termetedre szétszakad, a tér csak azért kér, hogy
Akaratod légyen, égjen égi gesztussal, sor sóddá.
Így lelki ásvány mállik, tintacsillogással megéheztetve
Mag ahhoz tartva, a mihez képest, kiállítás instalációzó.

Ősz, találkozás a télátkozással.

Húsba duzzadt hideg, húzza a nyarat egyre tágabbra
Globális félelemégetés, avatva apró avar dallal zavartan.
Kvarttá rokkant kulcsok, túl sok csörgése, bögréhez ültet
Kávét szűrni tejjel, éjjel le se vedleni, más szavalásban.
Magasztalt faasztal tartotta kotta tor, lapra halt verset enni,
Mindig Újjászületés, a nyelv kés, nyak hegyén, vért csókol.

Még langyos a szél, de élével fordul, küllőkre húlni altat,
Lassít a lépcső, a mozgó meg leltárra lezár, pénzzel halni áltat.
Rögtön eltaláltad, de láttad e, hogy datált sorsok orsója vermed,
Ember vagy, magad alatt, tú kör képed, sápadt paddá dermedt.
Hírnöki üzenet, hogy hited űz, kibetűzni, Isten tele n s ég,
Babonát parázsló sámán képekkel, füsttel átjárt testet kifeszít.

Ősz, találkozás a télátkozással.

Farakásokkal árnyékolt angyaltalanság, törött ág nál roppan,
Évgyűrűbontás, szűkül élőhely, de a gáz legalább robban.
Hogy szürküljön szurkolás, a fajfenntartásért, hasogat, és él
Fejszenyélbe kapaszkodva, tűzről vett leves ízű könnyzárpor.
Szeménél férfi, szemétszerű lelketlenségekbe költözik, majd
Maga köré szórja, szorossal növényhez, ép haldoklásba öltözik.

Üldözd őt, üldözd őt el, üldözd el magadból, s minden testből
Fesd föl örökösen, mindenki lássa, ki így ér a természethez.
Tetthez, tapogatózó tapintatosság, nem lesz, mert a kegyelem,
A robotmód meg folyton szívja, te hússal töltött törött, gépezet
Kezdem mesével sérteni, benne ékezet, én kezem, kalimpál
Lámpással éjeken át, zajrajzok ahogy, dorombol kolomppal.

lassázoktálét a sázoklalat szŐŐsz találkozás a télátkozással

Hozzá fényforrás, szirmaira szétszedett horizontját épphogy lásd,
Ejtsd bele magad a tisztulásba, tisztí ruhába, lélekbe szántón szádon,
Ejtsd ki, ön gyilkos s ág, avval peregj szét, eltérő élettérre, oda én
Hordom majd a szemetem, ahogy oda ér a tollam a pazarolt papírhoz.
Kétsornyi rádír hossz, érzéseidbe satíroz, diktafonra torz, diktatúra,
Aszalt évszakadékbba, bele maszatolt avar e vér, érzékeny serkenéssel.

TENGLER GERGELY

Ötpercem maradt írni

Ötpercem maradt írni,
Téli fénytört, meleg ősz
Szögelem a falamra.

Négypercem maradt írni,
Már hintázik a fémképeret
Szövegem a dallamra.

Hárompercem maradt írni,
Villámsötétedésben nedűzi
Beléd úzi szűzi éjszakára.

Kétpercem maradt írni,
Hívd égtájra, évszakforgató
Kellékül betűzni inzultált

Egypercem maradt írni,
Vesztemre, ezt tedd rá, hang
Színekkel befűzni inzertre.

TENGLER GERGELY

Telivé

Telivé, körbe igyekszik a hold, de még javában fény girizd.
Telik ívvé a földre, így eszik sarkai az égnek, a fényt gürizd.

Üvegágóhidam, deszkája a szó aprította lélek ételnek.
Hús tételnek tested, ha te jöttél benne, mert enned azért csak kell.

Megkötöm a partedit, lépek még pár centit a vacsorámhoz.
Elmegyek egy remek elmespájzba, s a verset nyersen akasztom fel.

Shokja a füstöt, kopjafa tűzön üst, máglya, boszorkányégetés.
Sámán táncom jeléül, eléd ül kellékéül a thriller, bor siller korty.

S tán pont most, bont spontán vitorlát hitetek a pohároceánomban.
Rajta, az asztalra át, lötykölöm a fényt, avval játszok, istenstimmelést.

Sminkem aszfalt zipzár, ahogy építmények gyomrába ínycnkedtek, ti.
Maga a rafinéria, játszogatok, míg a túlvilágra, átszabolva szoktok ki.

Minden szó szög, nem szökhettek, szomjúságra kaktuszlét kap tús.
Mind én, a szököz, nem szabhattok, szem újságra új sárga fehérjével.

Akad látásodra fakérgével a papírvízió, ha belőlem kart on-ra rakott a karton.
Agyalfalatokra karistolt üzenet, úzi éned falatokra, fal torokra habzsolást.

Sárral zárolt zsarolás ez, sárral zár, olt sálamból ürügyet rügyeivé a hangnak.
A rezgés kése kezemben fényből recés, rec. és patazkzik a balkamra tartalma.

Alkalma tárt karokkal, tart, árt, márt azokkal, kik lakoznak tiltakozást.
Őkelme, tort korokkal, tört őrt, mart azokkal, kik lakoznak, így telt e közest.

Kövesd, a kőt vedd magad elé, ha köd rögtönzött happening e pillanat.
A pirkadat, pírt adat az arcra szélecsettel, slamem él e chattel.

Csak csekkold a karaktert, ahogy ered el, a del se hathat rá, hiába ütnéd.
Ez szüretlen űr a napomtól, izzó címert kopott folt, a föld, öld, hogy.

Hamarabb hass magadra másnál, ébredj, érezd, hogy vérzed az afrikai-port.
Szórd magad hálává, a halálnak, ha látnak karátnak, akarattalan-halandóság.

Jósága, hogy szokásaid diadalívei egyesülnek a téged vágóhíddá, drága slam.
De ne aggódj, meghasonlítom aggálytalan a T. G.-t, őt tépjék gazembernek.

Reggelire majd én halok, hajlok hallgatást, zenét halkan ásít, ás, a nyugalom.
Repedjen minden nyűgalom, te, meg csak edd királyi lakomaként komád.

Hozzám morzsolódó, kereszt kenyér, törli saftnak álmom, éber.
Még izzik a serpenyő, de a dísznép már jóllakott belőlem, éden.